

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **P. P.**, zastoupeného Mgr. Michalem Přibílem, advokátem se sídlem Kopřivnice, Kadláčkova 894, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. července 2014, č. j. MSK 88766/2014, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. června 2015, č. j. 20 A 34/2014 – 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci jako náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Michala Přibila, advokáta, se sídlem Kopřivnice, Kadláčkova 894.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Magistrát města Frýdek-Místek (dále též „magistrát“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití spočívajícího v drobném ublížení na zdraví s následnou škodou ve výši 19 245 Kč, a to podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se měl žalobce dopustit dne 3. října 2013 v době kolem 7:00 hodin v obci Kozlovice, na pozemku v okolí budov č. p. 882 a 923, tím, že při vytýkání stání vozidel před dílnou J. N. skřípnul J. N. prsty levé ruky silným tlačení do dveří automobilu, ve kterém poškozený seděl, a poté,

co poškozený z vozu vystoupil, jej žduchnul na sloupek plotu a sápal se mu rukama do obličeje, přičemž tímto jednáním mu způsobil zranění v podobě zhmoždění měkkých tkání a krevní podlitiny v oblasti 2. a 3. prstu levé ruky, zhmoždění měkkých tkání v oblasti hrudní páteře a povrchní oděrky v oblasti obličeje. Toto zranění si vyžádalo lékařské ošetření a poškozený dále uplatnil vzniklou škodu spočívající v ušlé mzdě, poškození brýlí a cestovních výlohách spojených s cestami na ošetření. Za uvedený přestupek byla žalobci rozhodnutím magistrátu ze dne 15. května 2014, č. j. MMFM 60836/2014, uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost zaplatit státu náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Rozhodnutí bylo doručeno žalobci do vlastních rukou dne 29. května 2014.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí včas odvolání, jež bylo magistrátu doručeno dne 3. června 2014. Dne 13. června 2014 obdržel magistrát plnou moc ze dne 11. června 2014, jíž žalobce zmocnil advokáta Mgr. Michala Přibila k zastupování v předmětném správním řízení, a to spolu s podáním označeným jako „*odvolání proti rozhodnutí o přestupku ze dne 15. května 2014, č. j. MMFM 60836/2014*“. Advokát žalobce uvedl, že s tímto rozhodnutím nesouhlasí a odvolání zdůvodní ve lhůtě 15 dnů. Dopisem ze dne 18. června 2014 magistrát advokátovi žalobce sdělil, že žalobce podal odvolání již dne 3. června 2014 a že toto odvolání má náležitosti dle § 82 odst. 2 správního řádu. Dopisem doručeným magistrátu dne 23. června 2014 žalobce osobně sdělil správnímu orgánu prvního stupně, že vzhledem k tomu, že jej správní orgán nevyzval dle § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vad jeho odvolání, budou nedostatky odvolání odstraněny jeho advokátem v přiměřené lhůtě. Žádá proto správní orgán o posečkání s předáním spisu nadřízenému orgánu. Dne 4. července 2014 obdržel magistrát podání žalobcova advokáta označené jako „*doplnění odvolání proti rozhodnutí o přestupku*“. V něm uvedl některé námitky, které nebyly předmětem jeho původního odvolání, zejména zpochybňoval věrohodnost svědků, k čemuž navrhl důkaz rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 27. dubna 2012, č. j. 1 T 38/2012 - 154, dále navrhoval provést důkaz znaleckým posudkem ohledně posouzení, zda zranění prstů odpovídá ději popsanému poškozeným, a konečně předložil jako důkaz lékařskou zprávu o svém vlastním zranění (podvrtnutí zápěstí pravé ruky), jež mu měl způsobit poškozený během jejich střetu. Žalovaný podané odvolání zamítl. Jeho doplněním ze dne 4. července 2014 se přímo nezabýval, konstatoval pouze, že je obsahově „téměř shodné“ s odvoláním ze dne 3. června 2014.

[3] Krajský soud v Ostravě vyhověl podané žalobě a rozhodnutí žalovaného zrušil. Žalovaný se podle krajského soudu měl zabývat všemi odvolacími námitkami a důkazními návrhy, a to i těmi, které žalobce uplatnil prostřednictvím svého právního zástupce v doplnění svého odvolání. Konkrétně chybí v odvolacím rozhodnutí vyjádření k námitce nevěrohodnosti svědků (a k souvisejícímu návrhu na provedení důkazu rozsudkem v trestní věci), k námitce, že příčina zranění poškozeného zůstává sporná (a k souvisejícímu návrhu na provedení důkazu znaleckým posudkem) a k námitce, že i žalobce sám byl během incidentu zraněn a následně lékařsky ošetřen (jak prokazují lékařské zprávy), což má vyvracet verzi poškozeného. Rozhodnutí žalovaného označil proto krajský soud za nepřezkoumatelné.

pokračování

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž požádal o přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal svým usnesením ze dne 15. září 2015 č. j. 6 As 186/2015 - 17.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti zejména namítal, že žalobcovo podání ze dne 4. července 2014 neobsahovalo v zásadě nic nového oproti jeho předchozím podáním, a představovalo pouhé rozvedení podání ze dne 13. června 2014. Námitky v něm obsažené stěžovatel fakticky zohlednil, když vypořádal odvolání jako celek. Konkrétně k námitce týkající se svědků uvedl, že nebyl důvod pochybovat o jejich věrohodnosti a naopak výpovědi žalobce si vzájemně odporují. Z kontextu tedy vyplývá, že stěžovatel neshledal důvod provést navržený důkaz trestním rozsudkem. U námitky týkající se žalobcova zranění stěžovatel uvedl, že lékařské zprávy lze sice použít jako důkaz, avšak pouze omezeně, neboť lékař nemůže vědět, jakým způsobem ošetřovaná osoba ke zranění přišla. Navíc je třeba, aby se zraněná osoba nechala ošetřit bezprostředně po tom, co ke zranění mělo dojít. Podstatné pro stěžovatele bylo, že žalobce zůstal osamocen ve svém tvrzení, že ve skutečnosti napadl poškozený jeho. V závěru kasační stížnosti poukázal žalovaný na to, že dokazování má primárně probíhat před správním orgánem prvního stupně a pokud by v něm shledal stěžovatel chyby, vrátil by mu věc k novému řízení. V dané věci se však stěžovatel s provedeným dokazováním i s hodnocením důkazů prvostupňovým orgánem ztotožnil. Dále uvedl: *„Je zcela běžnou správní praxí, že v případě, kdy je prvostupňové rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, není povinností odvolacího správního orgánu znovu opakovat hodnocení námitek vznesených účastníkem řízení před vydáním rozhodnutí ve věci samé. Odkáže-li odvolací správní orgán ve svém rozhodnutí na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, přebírá tím i hodnocení vznesených námitek účastníkem řízení.“*

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti označil stížnost za nedůvodnou. Odkázal na vyjádření stěžovatele k podané žalobě, z něhož podle něj jednoznačně vyplývá, že stěžovatel jeho podání ze dne 4. července 2014 neakceptoval, neboť uvedl, že na námitky v něm obsažené nelze nahlížet jako na námitky definované odvoláním samotným. Zároveň žalobce upozornil, že tyto námitky se rozhodně nekryjí s námitkami obsaženými v jeho dřívějších podáních, jak podrobně vysvětlil krajský soud ve svém rozsudku. Podle názoru žalobce stěžovatel rozhodně jeho námitky nevypořádal. Zejména se nevyrovnal s důkazními návrhy, což je o to závažnější, že v daném případě se jedná správní trestání, v němž by měla žalobci náležet stejná práva jako obviněnému v trestním řízení. Nelze rozhodně argumentovat tak, jak to činí stěžovatel, že důkaz není třeba provádět, pokud správní orgán považuje již učiněný závěr za jasný, když právě tento údajně jasný závěr má navržený důkaz vyvrátit.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] Krajský soud vyšel ve svém rozsudku z premisy, že podáním ze dne 4. července 2015, byť podaným po uplynutí odvolací lhůty, žalobce řádně doplnil své včas podané odvolání, tudíž měl stěžovatel povinnost vypořádat se i s námitkami obsaženými v tomto podání. Stěžovatel v podané kasační stížnosti s tímto předpokladem nikterak nepolemizuje, tudíž i Nejvyšší správní soud z něj bude vycházet.

[9] Stěžovatelova obrana směřuje k tomu, že i když výslovně se o podání ze dne 4. července 2014 v napadeném odvolacím rozhodnutí nezmiňuje, fakticky se vyrovnal se všemi námitkami obsaženými v žalobcových podáních učiněných po vydání prvostupňového rozhodnutí, byť s některými pouze implicitně, resp. odkazem na rozhodnutí Magistrátu města Frýdek-Místek. Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře připustil, že odvolací orgán není povinen vyčerpávajícím způsobem reagovat na námitku, s níž se již dříve vyrovnal prvostupňový správní orgán. Může na argumentaci obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí pouze odkázat, popř. ji rozvinout a doplnit o chybějící argumenty. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je pak třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. října 2014 č. j. 6 As 161/2013 - 25).

[10] Při aplikaci těchto závěrů na posuzovaný případ nicméně Nejvyšší správní soud shledal, že zde existuje přinejmenším jeden návrh, který žalobce vznesl poprvé až v odvolacím řízení. Jde o návrh na provedení důkazu trestním rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 27. dubna 2012, který se týkal předchozího střetu žalobce s J. N. (nynějším poškozeným). Soud zde podle žalobce dospěl k závěru, že svědek (syn poškozeného) lhal ve prospěch svého otce J. N., což podle žalobce zpochybňuje věrohodnost jeho výpovědi i ve správním řízení v nyní projednávaném případě. Jelikož žalobce navrhl provedení tohoto důkazu až v odvolacím řízení, logicky se s ním nemohl argumentačně vyrovnat prvostupňový orgán. Zhodnocení tohoto návrhu a z něj vycházející námitky tak leželo plně na bedrech stěžovatele, který však toto břímě neunesl, resp. se o to ani nepokusil. V odvolacím rozhodnutí se sice opakuje argumentace magistrátu, podle níž se oba svědci shodovali v popisu incidentu s poškozeným a naopak žalobce své výpovědi měnil, z toho však nelze dovodit, že stěžovatel důkazní návrh zamítl (krom toho by z takovéhoho implicitního zamítnutí návrhu ani nebyly zřejmé jeho důvody, tudíž by bylo tak jako tak nepřezkoumatelné).

[11] Je tedy zřejmé, že již z tohoto důvodu rozsudek krajského soudu ob stojí, neboť napadené rozhodnutí stěžovatele skutečně je – přinejmenším v tomto bodě – nepřezkoumatelné. Jelikož ve správním trestání je přípustné navrhnout nové důkazy i v rámci odvolacího řízení (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2009 č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS), stěžovatel měl na důkazní návrh věcně reagovat. Buďto měl odůvodnit, proč jde o důkaz nadbytečný, tj. proč nemůže podle něj ani potenciálně otrást zjištěným skutkovým stavem, nebo jej měl provést a teprve poté zhodnotit, zda má nějaký vliv na věrohodnost svědka (a i kdyby věrohodnost tohoto konkrétního svědka snižoval, zda to nějak mění výsledné hodnocení celkové důkazní

pokračování

situace). To stěžovatel neudělal, proto krajský soud nemohl jeho úvahy v tomto směru přezkoumat a byl nucen odvolací rozhodnutí zrušit.

[12] Je pravdou, že v ostatních bodech se závěry krajského soudu mohou jevit vůči stěžovateli přehnaně přísné. Ačkoliv se stěžovatel v odvolacím rozhodnutí vyjádřil k námitkám vymezeným krajským soudem skutečně kuse, nelze zároveň přehlížet, že v závěru svého rozhodnutí odkázal na prvostupňové rozhodnutí v tom smyslu, že magistrát důkazy „logicky vyhodnotil“ a své závěry „řádne odůvodnil“ (právě k nesprávnému zjištění skutkového stavu přitom směřovaly všechny odvolací námitky žalobce). V rozhodnutí magistrátu lze pak nalézt podrobné hodnocení věrohodnosti svědků (str. 5 - 6), zranění poškozeného včetně zamítnutí návrhu na provedení znaleckého posudku (str. 7) i zranění žalobce (str. 10 - 11). Nejvyšší správní soud nyní nehodnotí, nakolik je uvedené zamítnutí žalobcových námitek a důkazních návrhů přesvědčivé. Konstatuje však, že když hodnotí odvolací rozhodnutí v kombinaci s prvostupňovým, jak to vyplývá z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 161/2013 - 25, pak bez dalšího nemůže označit vypořádání se s těmito námitkami a důkazy za nepřezkoumatelné. Z toho vyplývá, že pokud by se stěžovatel neopomněl vyrovnat s výše uvedeným důkazním návrhem žalobce ohledně nevěrohodnosti jednoho ze svědků, musel by krajský soud jeho rozhodnutí věcně přezkoumat a zhodnotit.

[13] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc v základu správně. Stěžovatelovo odvolací rozhodnutí trpí skutečně nepřezkoumatelností, a to přinejmenším v jednom bodě (návrh žalobce na provedení důkazu trestním rozsudkem). Jelikož žalovaný bude muset vydat ve věci nové rozhodnutí, bude mít příležitost precizovat své odůvodnění i ve vztahu k ostatním námitkám, kde krajský soud shledal taktéž nepřezkoumatelnost, jakkoli jinak by v kombinaci s prvostupňovým správním rozhodnutím podle Nejvyššího správního soudu obstát mohlo. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[14] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Naopak žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení, jež uplatnil.

[15] Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce podal vyjádření ke kasační stížnosti. Podání vyjádření představuje úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3 100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k ní přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů, celkem tedy 3 400 Kč. Protože zmocněný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku 714 Kč odpovídající dani,

kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Žalobci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení spočívajících v odměně, hotových výdajích a dani z přidané hodnoty advokáta v celkové výši 4 114 Kč. K zaplacení náhrady nákladů řízení byla stěžovateli stanovena přiměřená lhůta v délce jednoho měsíce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. prosince 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu